

крати днитѣ си самъ не може да бжде друго, освѣтъ нравствено — какво именно? Любовь, непрѣмънно. Само това чувство е способно да тикне къмъ такива рѣшения единъ такъвъ човѣкъ!... Нѣщастна любовь! безъ друго... Азъ имахъ прово да се не отчайвамъ отъ външната безцвѣтностъ на столичния животъ... Не е само грубий материализмъ на Каишовци, който движи душитѣ. Ето единъ герой, една испъкнала фигура — сирѣчь богата тема, каквато азъ търсж, за потресающи изображения на душевна борба. Тукъ нѣма дребнавостъ, а има дълбокъ жизненъ трагизмъ; тукъ, прѣди разломената отъ крушумъ глава — има едно ступено сърдце.

Но Кардашевъ жѣднѣеше по-скоро да се увѣри въ вѣрността на прѣдположението си, и слѣдъ това да иде у дома си и да се залови съ обмисляне фабулата и развитието на разказа си. Той чувствуваше вече огъня на вдхновението.

А злокобната новина бѣше обладала вече цѣлото кафене. Лицата се бѣхж оживили, очитѣ свѣтнали, вниманията напръгнати — за още по-застѣрвителни подробности. Григоровото самоубийство внесе една вълна отъ свѣжестъ въ монотонията на Червеный Ракъ.

Той стана и се приближи до масата, дѣто прѣвъ пжтъ чу за самоубийството.

— Извинете,—обърна се той къмъ одного отъ бесѣдниците тамъ,—знае ли се причината за Григоровото самоубийство?

— Това расправяхме сега, господинъ Кардашевъ, отговори тозъ, доволенъ, че му се дава случай десетия пжтъ негли тая заранъ да раскаже лакомата новина; — кой мислене, че Григоровъ за такава глупава причина ще се убие? Тая нощъ играли на комаръ. Той играеше. Освѣтъ, че изгубилъ сичко, Григоровъ далъ и двѣ полици за петдесетъ хиляди лева... Той бѣше богатъ човѣкъ и